

בית המשפט העליון

ברע"א 3436-10-25

לפני: כבוד השופטת יעל וילנר

המבקש: יונתן אוריך

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(השופט ע' מיכלס) בעמ"י 33443-09-25 מיום 18.9.2025

בשם המבקש: עו"ד עמית חדד; עו"ד נועה מילשטיין

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב

החלטה

1. בקשת רשות ערר "בגלגול שלישי" לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' מיכליס) בעמ"י 33443-09-25 מיום 18.9.2025, אשר קיבל את ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום (הנשיא מ' מזרחי) ב-מ"י 18029-05-25 מיום 11.9.2025.

בהחלטתו דחה בית משפט השלום את עיקר בקשת המשיבה להארכת תוקף התנאים המגבילים שהוטלו על המבקש בעבר כתנאי לשחרורו ממצר (למעט הארכת תוקף הערבויות להבטחת התייצבותו של המבקש לחקירה), ואת בקשתה להוספת תנאי מגביל שעניינו איסור עיסוק הקשור בעבירות שבהן נחשד (להלן: איסור העיסוק). בית המשפט המחוזי קיבל כאמור את ערר המשיבה בהחלטתו מושא הבקשה שלפניי, והטיל על המבקש תנאים מגבילים שעניינם איסור עיסוק כאמור, איסור יצירת קשר עם גורמים המעורבים בחקירה המתנהלת נגדו ואיסור יציאה מהארץ.

הרקע לבקשה בתמצית

2. המבקש חשוד בביצוע מספר עבירות במסגרת שתי פרשות נפרדות, הידועות בכינויין "פרשת קטארגייט" (פל"א 105021/2025) ו"פרשת הבילד" (פל"א 441028/24). לא אאריך בהשתלשלות האירועים הנוגעים לכל אחת מהפרשות; לענייננו די לציין כי המבקש נחקר במסגרת שתיהן, ואף שהה במעצר (ולאחר מכן במעצר בית) בשתי תקופות נפרדות בגין החשדות המיוחסים לו בפרשת קטארגייט.

3. לאחר ששותרר מהמעצר השני כאמור, הוטלו על המבקש ביום 12.5.2025 תנאים מגבילים בגין החשדות המיוחסים לו בפרשת קטארגייט, וביניהם איסור על יצירת קשר עם מעורבים נוספים בפרשה ואיסור יציאה מהארץ. תוקפם של תנאים מגבילים אלו הוארך על ידי בית המשפט המחוזי ביום 19.8.2025.

4. במקביל, ביום 13.7.2025 שלחה המשיבה למבקש מסמך שכותרתו "הודעה בדבר שקילת הגשת כתב אישום בכפוף לשימוע [...]..." (להלן: כתב החשדות), שבמסגרתו הודיעה כי היא שוקלת להוסיף את המבקש כנאשם לכתב האישום בפרשת הבילד, כפוף לשימוע.

5. ביום 8.9.2025 הגישה המשיבה בקשה נוספת להארכת התנאים המגבילים הנ"ל בפרשת קטארגייט ב-30 ימים נוספים. בבקשה זו כללה המשיבה תנאי מגביל נוסף – "איסור עיסוק למשך 30 ימים מיום מועד הדיון".

6. למחרת, ביום 9.9.2025, הגישה המשיבה בקשה מתוקנת להארכת התנאים המגבילים, במסגרתה, בין היתר, הוסיפה המשיבה התייחסות לפרשת הבילד, תחת הכותרת "העובדות המהוות בסיס לחשד כנגד החשוד" בטופס הבקשה, וכן תיקנה את פרק הזמן המבוקש להארכת התנאים המגבילים ל-60 יום.

7. ביום 11.9.2025 דחה בית משפט השלום את הבקשה המתוקנת להארכת התנאים המגבילים, למעט הארכת תוקף הערבויות אשר יבטיחו את התייצבות המבקש לחקירה.

על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי.

הכרעת בית המשפט המחוזי

8. ביום 18.9.2025 קיבל בית המשפט המחוזי את הערר, וקבע כי יחולו על המבקש תנאים מגבילים של איסור עיסוק, איסור יצירת קשר עם המעורבים בפרשה ואיסור יציאה מהארץ, למשך 60 יום החל מיום 10.9.2025.

9. בית המשפט המחוזי קבע, כי אמנם תנאי איסור העיסוק לא התבקש עד לשלב זה, אולם "מדובר בתנאי שאין בו כדי להשפיע או לשנות לרעה את מצבו של המשיב, בוודאי שלא באופן משמעותי, זאת מאחר שממילא התנאי של איסור יצירת הקשר עם הגורמים המעורבים בפרשה מנע ממנו, מבחינה מעשית, לעבוד עם לשכת ראש הממשלה או בחברת פרספון". בית המשפט הדגיש עוד, כי המשיבה ביקשה להוסיף תנאי זה בעקבות הערתו בנדון במסגרת דיון קודם, ולכן אין מדובר בתנאי שלא ניתן היה לצפותו.

10. בפן המהותי קבע בית המשפט המחוזי כי "לא ניתן להתעלם מהראיות שהצטברו כנגד המשיב [המבקש בענייננו – י"ו] בנוגע לחלקו בפרשת ה'בילד', והצדדים אינם חלוקים כי הן מבססות חשד סביר, ומהראיות הקשורות לפרשת 'קטאר גייט', המבססות את בקשת העוררת [המשיבה בענייננו – י"ו] להטלת התנאי". בהמשך לכך, בית המשפט קבע כי מתקיימים בענייננו התנאים להטלת תנאי מגביל של איסור עיסוק לפי סעיף 48(א)(10) לחוק המעצרים, הדורש כי יתקיים "יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק מהווה סכנה לביטחון הציבור, או עלול להקל על ביצוע עבירה דומה". בית המשפט ציין כי גרסת המבקש בשתי הפרשות, שלפיה מעשיו היו תמימים והוא כלל לא עבר עבירה, "מקימה חשש מוגבר שמא חזרתו לסביבת מקום עבודתו הקודם, שאין צורך להכביר מילים על רגישותו, תאפשר לו להמשיך ולבצע מעשים בעלי מאפיינים דומים או לעבור עבירות נוספות, בסוברו כי מעשיו כשרים וחוקיים, זאת בשעה שהם עלולים להסב נזק רב, בין אם נזק לביטחון המדינה ובין אם נזק אחר".

11. בהמשך הדברים, בית המשפט הוסיף, "מעבר לאמור" – כלשונו, כי "מגבלת העיסוק משיגה תכלית נוספת של צמצום היכולת לשבש את החקירה"; קביעה אותה סמך על האמור בהחלטתו של בית המשפט זה (השופטת ד' ברק ארז) בבש"פ 2841/13 חדיגה נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (6.5.2013). בנוסף, בית המשפט ציין קיומה של "הצדקה נוספת" להוספת תנאי איסור העיסוק, שלפיה כתב החשדות שהועבר זה מכבר למבקש הוא בגדר "נקודת מפנה, לה יש לתת משקל משמעותי".

12. לבסוף, נקבע כי בהינתן השלמות חקירה שעשויות להתבצע בהמשך, קיים עדיין צורך בהארכת התנאי שעניינו איסור יצירת קשר עם המעורבים בפרשה. כמו כן, בית

המשפט ציין כי אמנם יש בתנאים המגבילים שהוטלו על המבקש משום פגיעה מסוימת בזכויותיו, אולם באיזון הכולל, בהינתן החשדות החמורים המיוחסים לו והראיות שכבר נאספו, מדובר בפגיעה סבירה ומידתית.

מכאן בקשת רשות הערר שלפניי.

תמצית טענות הצדדים

13. המבקש טוען כי החלטת בית המשפט המחוזי שגויה ומעוררת מספר שאלות עקרוניות, שטרם נקבעה בעניינן הלכה ברורה ומחייבת. כך, יש לטענתו לקבוע כי העברת כתב חשדות בטרם עריכת שימוע, לא מהווה שינוי נסיבות מהותי שמצדיק הטלת תנאי מגביל חדש; וכי בית המשפט אינו מוסמך להטיל תנאי מגביל של איסור עיסוק כאשר עילת המעצר נוגעת לשיבוש מהלכי חקירה או משפט. המבקש מוסיף כי יש לקבוע באופן ברור "מה היחידה החוקרת נדרשת להוכיח על מנת שייקבע כי 'קיים יסוד סביר לחשש שהחשוד יבצע עבירות דומות'"; כי "העובדה שאדם עומד על חפותו לא יכולה להוות אינדיקציה מספיקה כדי לקבוע שהוכח כי יש 'יסוד סביר לחשש' שהמבקש מהווה סכנה לציבור או יבצע עבירות דומות"; וכן כי יש להראות "קשר רציונלי קונקרטי ומידתי" בין עילת המעצר לבין התנאי המגביל המוטל על החשוד.

בנוסף, המבקש טוען כי נגרם לו עיוות דין. לטענתו, בית המשפט המחוזי קבע, באופן שגוי, כי הוא הסכים שקיים חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות לו ב"פרשת המסמכים המסווגים"; וזאת למרות שבאי כוחו הציגו עמדה הפוכה.

14. המשיבה מצידה טוענת כי בקשת רשות הערר בענייננו לא מעוררת כל שאלה עקרונית הראויה להתברר במסגרת ערר ב"גלגול שלישי", וכי לא נגרם למבקש כל עיוות דין.

לגופו של עניין, המשיבה טוענת כי לא נפל כל פגם בהחלטתו המנומקת של בית המשפט המחוזי, אשר "מאזנת נכונה בין צורכי החקירה והצורך להגן על הציבור מפני הסיכון להישנות עבירות מחד גיסא, ובין זכויותיו של המבקש מאידך גיסא". בהקשר זה, המשיבה טוענת כי התנאים המגבילים שהוטלו על המבקש סבירים ומידתיים, ואינם פוגעים אנושות בזכויותיו; וכי אף אין בהם כדי לשנות לרעה את מצבו, בהינתן שגם

טרם הטלת תנאי איסור העיסוק המבקש לא עבד בלשכת ראש הממשלה, בין היתר לנוכח האיסור שהוטל עליו ליצור קשר עם גורמים בלשכה.

דיון והכרעה

15. לאחר העיון בבקשה ובתגובת המשיבה, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

16. הלכה ידועה היא, כי על בקשת רשות לערור בענייני מעצר ב"גלגול שלישי" יחולו אמות מידה מחמירות; והיא תתקבל רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או במקרים נדירים בהם מתעורר חשש ממשי לעיוות דין או לפגיעה חריגה ובלתי מידתית בחירות החשוד (ראו, מני רבים: בש"פ 8392/23 רפאל ששון נ' מדינת ישראל, פס' 4 (27.11.2023); בש"פ 9489/17 שקיר נ' מדינת ישראל, פס' 6 (5.12.2017)). לא מצאתי כי הבקשה דנן עומדת באמות מידה מחמירות אלה, ואסביר.

17. באשר לקיומה של שאלה עקרונית – בהחלטתו מושא הבקשה הכריע בית המשפט המחוזי כי יש להטיל על המבקש תנאי של "איסור עיסוק", מאחר ש"מתקיים יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק מהווה סכנה לבטחון הציבור, או עלול להקל על ביצוע עבירה דומה", בהתאם להוראות סעיף 48(א)(10) לחוק המעצרים. בעניין זה נקבע, כי "די בחומר החקירה הקיים בשתי הפרשיות כדי לבסס את המסקנה לפיה יש מקום להרחיק את המשיב מלשכת ראש הממשלה ולאסור עליו לעסוק בעניינים הקשורים אליה" (פס' 15 להחלטת בית המשפט המחוזי). מדובר אפוא בקביעה פרטנית הנטועה עמוק בנסיבות המקרה הקונקרטי, שאינה מעוררת כל שאלה עקרונית; ודי היה בה כדי להוביל להטלת התנאי שעניינו איסור העיסוק.

לנוכח האמור, קביעותיו של בית המשפט המחוזי, ביחס למשקל שיש לייחס לכתב החשדות וביחס לתכלית הקשורה לשיבוש חקירה, נכתבו למעלה מן הצורך, ובנסיבות אלו לא ראיתי להידרש אליהן במסגרת בקשת רשות ערר ב"גלגול שלישי".

18. גם טענת המבקש בדבר העדר הלכה ברורה "הקובעת מה היחידה החוקרת נדרשת להוכיח על מנת שייקבע כי 'קיים יסוד סביר לחשש שהחשוד יבצע עבירות דומות'", אינה מעוררת שאלה עקרונית המצדיקה לקבל את הבקשה דנן.

”יסוד סביר לחשש” הוא מונח שסתום, אשר המשיבה נדרשת להוכיחו בכל מקרה על-פי נסיבותיו; ומטבע הדברים, לא ניתן לקבוע בנדון ”הלכה ברורה”, רוחבית ונוקשה. כמו כן, גם טענת המבקש בדבר העדר הלכה ברורה ”הקובעת כי יש להראות קשר רציונאלי קונקרטי ומידתי בין עילת המעצר (שיבוש) לתנאי המגביל (איסור יצירת קשר עם המעורבים)”, אינה מעוררת שאלה עקרונית, משאין מחלוקת – כפי שאף הצהירה המשיבה בתגובתה – כי נדרש להוכיח קשר כאמור.

19. באשר לקיומו של עיוות דין – כזכור, המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי הסתמך על קביעה שגויה, שלפיה המבקש הסכים כי קיים חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות לו במסגרת פרשת הבילד; בעוד שבפועל הבהירו באי כוחו כי עמדתם הפוכה.

לאחר בחינת טענות הצדדים בנדון, אני סבורה כי לא נגרם למבקש עיוות דין המצדיק לקבל את בקשתו.

כאמור, בית המשפט המחוזי קבע כי ”די בחומר החקירה הקיים בשתי הפרשיות כדי לבסס את המסקנה לפיה יש מקום להרחיק את המשיב מלשכת ראש הממשלה ולאסור עליו לעסוק בעניינים הקשורים אליה”. כלומר, קביעת בית המשפט המחוזי כי יש להטיל על המבקש את תנאי איסור העיסוק, נובעת במישרין מחומר החקירה בפרשיות הנידונות, ולפיכך אינה מותנית בהסכמת המבקש לקיומו של ”חשד סביר”. ממילא, אף בהנחה שהקביעה שלפיה המבקש הסכים כי הראיות בפרשת הבילד מבססות חשד סביר נגדו מוקשית, אין בענייננו עיוות דין.

שנית, יוזכר כי התנאים המגבילים שהוטלו על המבקש כבר בעבר, בהתבסס על החשדות בפרשת קטארגייט בלבד, כוללים, בין היתר, איסור על יצירת קשר עם מעורבים אחרים בפרשה, ובתוך כך עם עובדי לשכת ראש הממשלה. ממילא, נראה כי איסור יצירת הקשר כאמור כולל, מניה וביה, את האיסור לעבוד בלשכת ראש הממשלה. במוכן זה, קשה לבסס טיעון לעיוות דין או לפגיעה בלתי מידתית במבקש עקב הטלת התנאי החדש, כאשר הפגיעה הגלומה בתנאי זה מוכללת בפגיעה שנגרמה (ועדיין נגרמת) בעקבות הטלת תנאי ישן.

20. לנוכח כל האמור לעיל, הבקשה דנן אינה עומדת באמות המידה המחמירות למתן רשות לערור ב”גלגול שלישי”, והיא נדחית בזאת.

ניתנה היום, ד' חשוון תשפ"ו (26 אוקטובר 2025).

יעל וילנר
שופטת

